

[Aase Olesen]

for det ene øje og for det andet øje og lade, som om der ikke er nogen hensyn.

Jeg skal gerne gentage, hvad jeg sagde sidste år om den sag. Det kan ikke hjælpe at udnævne enhver, der ikke nøjagtig 1½ år i forvejen kan sige, hvad han skal betale i skat, til at være en del af – hvad var det, hr. Thoft sagde – et sindssygt system, og at udnævne det til at være skattefiduser.

Vi vil gerne i udvalget se på de argumenter, man har fra begge sider, for det lader jo til, at vi som sædvanlig skal være dem, der afgør det her. Men vi skal i hvert fald, tror jeg, lade være med at svinge os op til en fuldstændig usaglig argumentation, som vi lige har hørt her.

Bente Juncker (CD):

Det, der er sket her, er lidt uheldigt, nemlig at TV skal gøre os opmærksom på, at der kan være skattetænkning omkring det lovforslag, som vi vedtog her i maj måned i år. Det må ikke ske, naturligvis, men nu råder ministeren bod på det, og det skal ministeren ikke have utak for.

Centrum-demokraterne kan støtte begge elementer i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Fru Aase Olesen vil, at vi ikke skal udnævne enhver, der skyder forkert med sin indkomst, til at være fidusmager. Det var heller ikke det, jeg gjorde, fru Aase Olesen. Men vi kan jo se, hvad vej det er, folk skyder forkert. Det er altid for lidt, og det er altid de store skatteydere, der skyder meget for lidt. Det har vi jo klare og præcise tal for i skatteudvalget, og det nytter ikke at benægte kendsgerningen, nemlig at der findes en forholdsvis lille gruppe meget velbjærgede mennesker, som udnytter det rentesystem, som findes for restskatter og forskudsskatter, som udnytter det meget groft, og det bør vi stoppe en klud i. Jeg er ked af, at skatteministeren kun vil stoppe en klud i den ene halvdel.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er for så vidt et beklageligt lovforslag, fordi det er en udløber af mangler i den lov, der blev gennemført så sent som 23. maj 1984. Det er beklageligt, at vi ikke dengang

så det hul, der var i loven, men vi må jo så erkende, at folks opfindsomhed på det skattemæssige område desværre er så udtalt, at vi efterhånden herinde vel må erkende, at vi ikke med vores tankevirksomhed har mulighed for at gå foran de store skattetænkere i samfundet.

Derfor må vi vel sige, at dette tilsiger os endnu mere, at vi nødvendigvis må have en gennemgribende skattereform for at hindre den slags situationer, som vi her står i. Årsagen til, at vi kommer i de situationer, er jo simpelt hen, at vi bygger på et system, som er så indviklet, at man skal tage forbehold både til højre og venstre og op og ned for at sikre sig, og så er vi endda ikke sikrede mod skattetænkerne.

Vi kan selvfølgelig støtte lovforslaget i håb om, at andre huller i det ikke eksisterer, og at hullet, som vi med ændringsforslaget skabte, er mindre end det, som vi stoppede.

Poulsgaard (FP):

Fremskridtspartiet mener, at det er et skridt i den rigtige retning, når datoen den 1. januar i § 59 ændres til den 1. februar. Vi ville godt være gået endnu længere, så vi kunne få længere indbetalingsfrister og nå at få klarhed over indkomsten. Den kan komme langt, langt senere på året, og det er jo forskelligt fra borger til borger, og noget afhænger også af, hvor langt nede man står på sin revisors liste. Vi ville finde det allermost retfærdigt, at man udskød fristen lige så længe, som det er teknisk muligt af hensyn til køreplanen for EDB-udskrivning af årsopgørelserne.

Hvad angår ændringen af § 62, er vi enige i, at den er bedre end den gamle ordning, som på fremskridtspartiets initiativ blev afskaffet sidste forår. Den gamle 100.000 kr.s regel var særlig stødende, når der var tale om indbetalinger opkrævet af forskudsskattemyndighederne. Med det forslag, ministeren nu fremsætter, flytter problemet over til dem, der gerne vil have skattefri rente, om skatteyderen kan formå sin skatteforvaltning til at forhøje sin indkomst. Perspektiverne er ikke tillokkende med hensyn til, hvilken forskelsbehandling dette kan give anledning til. Hvornår går det dog op for den konservative skatteadministration, at fejlkonstruktionen på disse områder af kildeskatteloven er, at såvel